

Ara no es pot ni pixar

El company Oriol Pérez escrivia fa poc a *Nosolocine.net* l'article *Fes el que vulguis, però no deixis que et vegin*, on recollint la figura del cineasta valencià Luis Garcia Berlanga, de qui ara es compleixen deu anys de la mort i 99 del naixement, explicava una vivència que li va passar a Barcelona en aquests dies de relatiu confinament. En l'article, l'Oriol diu que la ciutat comtal actual «està dissenyada per aquest personatge berlanguianà anomenat Ada Colau Ballano, on el lavabo públic segueix sent un tema molt pendent de resolució». Com que tenia una necessitat va demanar a un agent de la Guàrdia Urbana, a manca de lavabos públics i amb els bars tancats, si el deixava entrar a l'edifici municipal que vigilava. Com que la resposta va ser negativa, li va recordar que segons l'ordenança, per garantir la convivència ciutadana a l'espai públic, «*pixar al carrer*» pot significar una multa d'entre 50 i 200 euros -«tampoc no sé què provoca aquesta xarxa de preus; si la quantitat de líquid expulsat, el lloc, el temps o el color dels pixats»-, així que li va demanar una solució al problema, que va ser berlanguiana, ja que li va dir: «Anar a algun lloc, però que no ho vegem».

Aquesta anècdota em va recordar de seguida un dels principals motius pels quals Berlanga va decidir filmar *Plácido* a Manresa: va quedar enamorat dels miserables lavabos de la plaça de Sant Domènec, que ara, tot i que no són els que hi havia l'any 1961, encara són dels pocs que funcionen, sobretot aquests dies de pandèmia. Bars i restaurants, i les activitats culturals, com el cinema o el teatre, s'han vist perjudicats per aquesta loteria dels polítics que han triat tancar aquestes activitats per lluitar contra el coronavirus, davant de l'impediment de fer un confinament total que cap economia podria resistir. Així, també a Manresa, cada vegada és més freqüent veure gent amb necessitat d'orinar, que no sap on anar, de tal manera que les cantonades, l'entrada d'alguns pàrquings -i l'interior fins i tot- quan queden oberts, les entrades de pisos o les portes de botigues arrecerades han vist proliferar alguns primats que hi satisfien necessitats bàsiques. Una altra mostra evident que cal obrir amb urgència i definitivament bars i restaurants, sobretot mentre l'Ajuntament no posi vàters públics per cobrir la demanda.